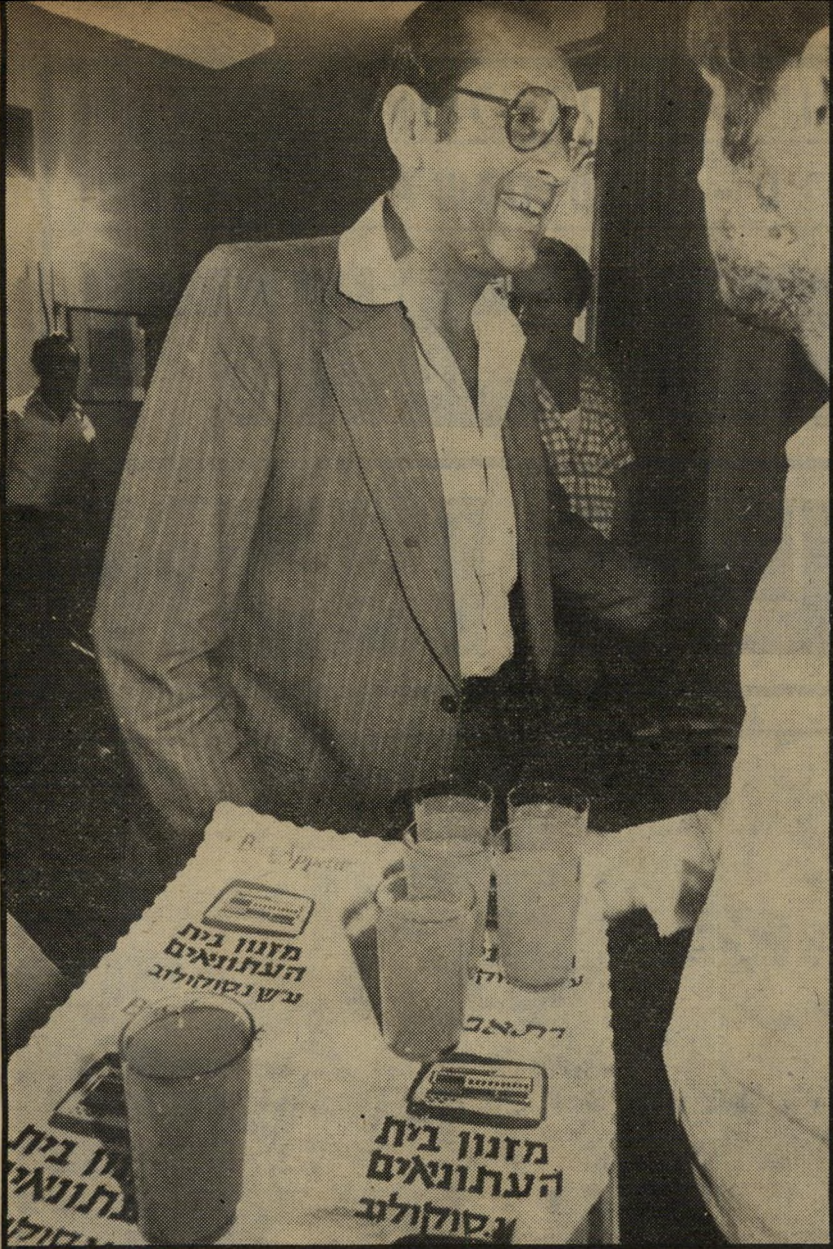

כולם ניצחו

מנצח מורעני יריב של המנהיג

מנצחים שפירא ופת קואליציות אחרי בחירות

מובן שבמאבק כזה, שאין לו כל תוכן ענייני, אין גם מיגבלות מוסריות. הסיעות האשימו זו את זו בשחיתות, בהחמתה סיטונית של חברים דימוניים, ביניהם כפי רבים ערבים, חברי מיפלגות אחרות וסתם אנשים מן הרחוב. לא חסרה אלא הטענה כי גם המתים הוקמו לתחייה כדי להצביע בעד מועמד זה או אחר, ברוח יצירתו של ניקולי גוגול, הנשמות החתות. על כל פנים, מיפלגה שאין לה שום בסיס עממי, ושציבור חברה האמיתיים כימעט זהה עם ציבור עסקניה, הפכה לפתע למיפלגת-המונים כבירה, בעלת קרוב ל-100 אלף חברים. המחזה מעציב שיבעתיים, מפני שתמיד היה למיפלגה זו, בכל גילגוליה השונים (הציונים הכלליים ב', מיפלגת הציונים הכלליים, המיפלגה הליברלית, המיפלגה הליברלית בגח"ל, המיפלגה הליברלית בליכוד) תפקיד אותנטי: נציגות מעמדית של הבורגנות הועירה והבינונית, בעלת גישה ימנית שפויה ומתונה בענייני

ו זהו מיפלגת-צ'ללים! הודה אחד מראשי המיפלגה הליברלית. "אין לה חברים אמיתיים, אין לה יעדים אמיתיים, אין לה מנהיגים אמיתיים." ואכן — שום אירוע מיפלגתי בשנים האחרונות לא סימל את ההתנוונות הנוראה של החיים הפוליטיים בישראל כמו הבחירות שנערכו השבוע במיפלגה הליברלית. ההצגה שנערכה במקביל בתנועה הדמוקרטית של ייגאל ידין לא היתה כה עגומה, מפני שאיש אינו מתייחס ברצינות לשריד אומלל זה של תרגיל פוליטי חד-פעמי. אך המיפלגה הליברלית היא אחת הוותיקות בארץ. יש לה שורשים עמוקים בהיסטוריה הציונית, והיא מילאה תפקיד חשוב בתולדות המדינה. התנוונותה היא את מבשר רעות. במשך כמה שבועות הופיעו בעיתונים מודעות של סיעות שונות במיפלגה. גם הן היו סימפטום להידרדרות המערכת הפוליטית. במודעות-בחירות, הן של מיפלגות, הן

מניין התוצאות תוצאות לא חשובות

250 בלשים פרטיים ניסו לשווא

חוק, ונכונות להתפשרות עם מיפלגת העבודה בענייני-פנים. יש המקווים להחייאת התפקיד הזה. אך ההתנוונות הגלוויה של המיפלגה מטילה ספק ביכולתה למלא תפקיד כלשהו — מילבד סחר-מכר על כסאות. הבחירות שנערכו בתחילת השבוע הרי כיהו יותר מאלף עדים התנוונות זו. במשך שבועות אחדים נערך מאבק כמעט אלים בין הסיעות השונות, על קולו של כל בוזר. משאבים כספיים אדירים התגלו לפתע ונזרקו לתוך המירוץ. מיליונים של לירות בוובו. יש אומרים כי הבחירות הפנימיות של המיפלגה הליברלית היו הבחירות הפנימיות היקרות ביותר שנערכו אי-פעם במדינה. מה שברור הוא שהוצאה הכספית על כל ראש, על כל חבר-מיפלגה שהצביע, יכולה היתה לפרנס בכבוד רב

של סיעות בתוך מיפלגות. נהוג לבשר על רעיונות נשגבים, מצעים מרחיקי-לכת, תוכניות מפתות. המודעות הליברליות שמו קץ למסורת זו. הן אף לא העמידו פנים כאילו נטוש במיפלגה ויכוח כלשהו בין מצעים, התמודדות של רעיונות. המאבק היה גס, ברוטלי וחסרי-ימרות: הכל לחמו על עמדות-יכוח, קידום אישי, נתח גדול יותר בכיבודים ובהנאות. כמו פלוגות של שכירי-חרב בימי הביניים, נקראו הסיעות האלה על שם ראשיהן — סיעה של אברהם שריר, סיעה של דויד שיפמן ויחזקאל פלומין (כעבור כמה ימים התהפכו היוצרות, ואותה סיעה הופיעה בשם יחזקאל פלומין ודויד שיפמן). איש לא התיימר לטעון כי בין שריר ובין פלומין יש ויכוח כלשהו — מילבד הוויכוח על כסאות.